

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Edity Theimerové a Ing. Dobromily Hronové v hlavním líčení konaném dne 14. února 2011,

t a k t o :

I.

Obžalovaní

1. J.H.,

nar. XXXXX, soukromý podnikatel, trvale bytem: XXXXX, t.č. ve vazbě ve vazební věznici v XXXXX,

2. M. P.,

nar. XXXXX, prokurista společnosti, trvale bytem: XXXXX, t.č. ve vazbě ve vazební věznici v XXXXX,

3. M. Č.,

nar. XXXXX, bez zjištěného pracovního poměru, trvale bytem: XXXXX, nyní neznámého pobytu, vedeno řízení proti uprchlému,

4. A. J.,

nar. XXXXX, prokurista společnosti, trvale bytem: XXXXX,

jsou vinni, že

společným jednáním i s dalšími dosud neustanovenými osobami vytvořili legendu obchodování s různými softwarovými produkty (dle smlouvy počítačovými programy na CD nosičích) prostřednictvím obchodního řetězce koupí a prodejů, v rámci kterého měla obchodní společnost XXXXX, s.r.o., IČ: XXXXX se sídlem XXXXX prodat na základě kupní smlouvy ze dne 22.1.2007 a faktur č. L 07007, L 070017, L 070023, L 070031 shora uvedené zboží v celkové ceně 33.200.405,- Kč včetně DPH společnosti XXXXX, IČ: XXXXX se sídlem XXXXX, tato společnost měla shodné zboží na základě kupní smlouvy ze dne 9.3.2007 a faktur č. ZF 07051001 a č. 07032301 dále přeprodat a dodat na území Slovenské republiky obchodní společnosti Kobikson, s.r.o., IČ: 35 92 96 93 se sídlem Žilina, Mariánske námestie 26/53, za celkovou částku 28.924.650,- Kč bez DPH (s uplatněním osvobození od DPH z titulu vývozu zboží do jiného členského státu EU dle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), přičemž ke shora uvedeným zdanitelným plněním nikdy nedošlo a v rámci předstírání existence těchto zdanitelných plnění:

M. Č., jako jednatel společnosti XXXXX, s.r.o. a A. J. na základě plné moci k jednání za tuto společnost, vystavené M. Č., předstírali prodej a dodání shora uvedeného zboží společnosti XXXXX a

M. P. mimo jiné vytvářel doklady k převozu shora uvedeného neexistujícího zboží na Slovensko, aby tak docílil zdání exportu zboží z České republiky do jiného členského státu EU, jako skutečnosti zakládající osvobození od DPH, a

J.H. jako jednatel společnosti XXXXX, která byla plátcem daně z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím s daňovým identifikačním číslem (DIČ) XXXXX, vědomě zaúčtoval do účetnictví společnosti XXXXX, na vstupu přijaté faktury s fiktivním plněním, kdy toto plnění uváděné na fakturách nikdy nebylo provedeno, což obžalovaní věděli a neoprávněně tak zkrátily v rámci daňových přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) podaných na Finančním úřadě v Prostějově, se sídlem Prostějov, ul. Křížkovského 1, uplatněnou vlastní daňovou povinnost na DPH,

1/ v rámci daňového přiznání k DPH za leden 2007, podaného dne 27.2.2007 fakturu:

- č. 271100012 (L 07007) ze dne 31.1.2007 na částku 5.059.500,- Kč, z toho DPH 19% - 961.305,- Kč,

2/ v rámci daňového přiznání k DPH za **únor 2007**, podaného dne 28.3.2007 faktury:

- č. 271100022 (L 07017) ze dne 12.2.2007 na částku 6.200.000,- Kč z toho DPH 19% - 1.178.000,- Kč,

- č. 271100035 (L 07023) ze dne 28.2.2007 na částku 5.040.000,- Kč z toho DPH 19% - 957.600,- Kč,

3/ v rámci daňového přiznání k DPH za **březen 2007**, podaného dne 27.4.2007 fakturu:

- č. 271100059 (L 07031) ze dne 23.3.2007 na částku 11.600.000,- Kč, z toho DPH 19% - 2.204.000,- Kč,

kdy všechny faktury uvedené v bodech I./1-3) byly vystaveny společností XXXXX, s.r.o., na základě Kupní smlouvy ze dne 22.1.2007 uzavřené mezi kupujícím společností XXXXX, zastoupeným jednatelem společnosti J.H. a prodávajícím společností XXXXX, s.r.o., zastoupeným jednatelem společnosti M. Č., s podpisem na základě plné moci A.J.

tím porušili ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 73 odst. 1,2,12 zákona č. 235/2004 Sb. v platném znění a tímto svým jednáním způsobili českému státu zastoupenému FÚ v Prostějově škodu v celkové výši 5.300.905,- Kč,

t e d y

ad I/1-3.:

ve větším rozsahu zkrátily daň a způsobily tím škodu velkého rozsahu,

t í m   s p á c h a l i

ad I/1-3.:

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku.

Za to se jim ukládá

obžalovanému J.H. :

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu **8 (osmi) let.**

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 2.000,--Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

obžalovanému M.P.:

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 59 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

10 (deseti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 2000,--Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

obžalovanému M.Č. :

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

5 (pěti) let a 5 (pěti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu **8 (osmi) let.**

obžalovanému A.J. :

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

5 (pěti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

II.

Obžalování

M. P.,

nar. XXXXX, prokurista společnosti, trvale bytem: XXXXX, t.č. ve vazbě ve vazební věznici v XXXXX,

se podle § 226 písm. c) trestního řádu

M. Č.,

nar. XXXXX, bez zjištěného pracovního poměru, trvale bytem: XXXXX, nyní neznámého pobytu, vedeno řízení proti uprchlému,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťují obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že

dne 6.11.2006 v Ostravě, u Krajského soudu v Ostravě obžalovaný M. Č. v rámci podání Návrhu na zápis změny zapsaných údajů do obchodního rejstříku, týkajících se obchodní společnosti XXXXX, s.r.o. podal jako přílohu k tomuto návrhu padělek Výpisu z rejstříku trestů (§ 15, odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů) s nepravdivým úředním záznamem o tom, že obžalovaný M. Č. nemá záznam v rejstříku trestů, vytvořeným padělkem razítka Rejstříku trestů ČR, přičemž tuto listinu obžalovanému M.Č. opatřil obžalovaný M. P. tak, že poskytl nevyplněnou předlohu Žádosti o výpis z rejstříku trestů opatřenou padělanými razítky Rejstříků trestů,

čím měli spáchat

trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 trestního zákona (platného a účinného do 31.12.2009) ve formě spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona (platného a účinného do 31.12.2009).

neboť

v případě obžalovaného M.P. nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný,

v případě obžalovaného M.Č. v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

A) Skutková zjištění

Ad I.)

Obžalovaní společným jednáním i s dalšími dosud neustanovenými osobami vytvořili legendu obchodování s různými softwarovými produkty (dle smlouvy počítačovými programy na CD nosičích) prostřednictvím obchodního řetězce koupí a prodejů, v rámci kterého měla obchodní společnost XXXXX, s.r.o., IČ: XXXXX se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX) prodat na základě kupní smlouvy ze dne 22.1.2007 a faktur č. L 07007, L 070017, L 070023, L 070031 shora uvedené zboží v celkové ceně 33.200.405,- Kč včetně DPH společnosti XXXXX, IČ: XXXXX se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), tato společnost měla shodné zboží na základě kupní smlouvy ze dne 9.3.2007 a faktur č. ZF 07051001 a č. 07032301 dále přeproutat a dodat na území Slovenské republiky obchodní společnosti Kobikson, s.r.o., IČ: 35 92 96 93 se sídlem Žilina, Mariánske námestie 26/53 (dále jen Kobikson), za celkovou částku 28.924.650,- Kč bez DPH (s uplatněním osvobození od DPH z titulu vývozu zboží do jiného členského státu EU dle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), přičemž ke shora uvedeným zdanitelným plněním nikdy nedošlo a v rámci předstírání existence těchto zdanitelných plnění:

M. Č., jako jednatel společnosti XXXXX a A. J. na základě plné moci k jednání za tuto společnost, vystavené M. Č., předstírali prodej a dodání shora uvedeného zboží společnosti XXXXX, a

M. P. mimo jiné vytvářel doklady k převozu shora uvedeného neexistujícího zboží na Slovensko, aby tak docílil zdání exportu zboží z České republiky do jiného členského státu EU, jako skutečnosti zakládající osvobození od DPH, a

J.H. jako jednatel společnosti XXXXX, která byla plátcem daně z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím s daňovým identifikačním číslem (DIČ) XXXXX, vědomě zaúčtoval do účetnictví společnosti XXXXX na vstupu přijaté faktury s fiktivním plněním, kdy toto plnění uváděné na fakturách nikdy nebylo provedeno, což obžalovaní věděli a neoprávněně tak zkrátily v rámci daňových příznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) podaných na Finančním úřadě v Prostějově, se sídlem Prostějov, ul. Křížkovského 1, uplatněnou vlastní daňovou povinnost na DPH za leden až březen 2007 a tímto svým jednáním způsobili českému státu zastoupenému FÚ v Prostějově škodu v celkové výši 5.300.905,- Kč.

Shora popsany skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Obžalovaný M. P. v přípravném řízení dne 17.6.2009 (č. l. 18-20) využil svého práva a ve věci nevyprávěl. Stejně postupoval i v hlavním líčení dne 11.5.2010. V hlavním líčení dne 8.6.2010 v plném rozsahu svoji trestnou činnost popřel. Na svoji obhajobu uvedl, že začátkem roku 2007 se prostřednictvím svědka B. seznámil s osobou, která si říkala S.. Tento měl údajně mít k dispozici pracovníky, pro které sháněl práci. Oslovil jej, protože se domníval, že by mohl mít vazby na stavbu továrny Hyundai. V tomto um nebyl schopen pomoci. Začátkem dubna jej opakovaně oslovil s tím, že se vrací ze Žiliny a požádal o vyplnění dokladů CMR s tím, že nerozumí psanému slovu (latince). Pomohl mu příslušné doklady vyplnit, kdy obdobné jednání se opakovalo ještě asi za měsíc. On sám tedy vyplnil

čisté nákladní listy CMR, ale tyto nepodepisoval. K osobě obžalovaného H. uvedl, že tohoto zná, ale že by s tímto měl něco společného, neví. Stejně tak zná obžalovaného Č., s jehož sestrou svědek B. čekal dítě. I v případě A. J., tohoto zná, a to z firmy XXXXX. Rozhodně popřel, že by se vydával za R.K. a měl cokoliv společného se společností Kobikson. Vzhledem k údajům ve spise ohledně jeho pobytům na Slovensku, toto vysvětloval tím, že tam jezdil s P.M., kdy doufal, že přes tuto osobu získá nějakou práci. Takto jezdil a doufal asi jeden rok. K zajištěným věcným důkazům, pak uvedl, že asi dva dny před prohlídkou jej kontaktoval svědek B. s tím, že chtěl, aby mu vyčistil počítač od nepotřebných souborů a asi den před prohlídkou mu předal tašku s notebookem, kterou si on uložil do kufru auta. Tuto tašku vůbec nerozdělával, takže doklady, které tam byly nalezeny ani nezná. Dané věci byly nalezeny při prohlídce jiných prostor ve vozidle. Poté podrobně popsal okolnosti této prohlídky s tím, že věci dobrovolně vydal, kdy u sebe při odchodu z domu měl dva mobilní telefony, igelitovou tašku a peněženku s osobními doklady. Ostatní věci byly ve vozidle. Když byl dotazován, případně jakým způsobem informoval B. o zabavení jeho věci uvedl, že tuto skutečnost nikde neuvedl, neboť se ho nikdo neptal, B. to oznámil asi druhý nebo třetí den, kdy tento mu pouze řekl, aby mu to dal poté, co mu to bude vráceno. Když byl dotazován na skutečnost, že by měl být osobou, která vypisovala text do rejstříku trestů na jméno R.K., tak se k tomuto odmítl vyjádřit.

V hlavním líčení dne 17.1.2010 se pak vyjadřoval k osobě svědka Č. s tím, že tohoto nezná. Dále se pak vyjadřoval k osobě svědka B. a k vzájemným kontaktům.

Tuto obhajobu lze shrnout tak, že sice zná všechny osoby, které mají co do činění s danou věcí, on sám s ní však nemá nic společného, pouze na žádost vyplnil nějaké listiny. S ohledem na další provedené dokazování má soud tuto obhajobu za vyvrácenou zejména s přihlédnutím k aktivitám souvisejícím s doklady na jméno K.

Obžalovaný A. J. nejprve v přípravném řízení dne 25.6.2009 (č. l. 91-93) využil svého práva a ve věci nevyprávěl. Dne 3.9.2009 (č. l. 94-98) na svoji obhajobu uvedl, že v inkriminovanou dobu byl zaměstnán jako číšník v restauraci XXXXX. Jako štangast tam chodil pan Č., který mu nabídl určitý druh či formu spolupráce. Za určitý peněžní obnos mu řekl, ať jede do Prostějova, dal mu peníze na cestu a příslušné doklady s tím, že na něj bude někdo čekat v Prostějově u Tesca. Tam čekal obžalovaný H., který jej zavezl někam za Prostějov a zde uviděl naložený kamion. Na tom místě předával obžalovanému H. doklady. Po návratu domů předal v restauraci Č. ty věci a faktury. Co mělo být v kamionu za zboží, neví. Za shora popsanou činnost obdržel odměnu 10.000,- Kč a náklady za cestu. Když mu byly předloženy příslušné daňové doklady, a to faktury a dodací listy k vyjádření, uvedl, že tyto podepsal, avšak nevystavoval. V případě některých daňových dokladů uvedl, že si není vědom jejich podpisu, ale podpis je asi jeho. Na dotaz komu předával předmětné zboží uvedl, že si nevzpomíná, ale ví, že u toho byl H. Je možné, že od H. vezl nějaké peníze Č. Na dotaz, zda uzavíral za společnost XXXXX ještě jiné smlouvy uvedl, že je to možné Č. mu dával podepsat nějaké papíry, celkem za to dostal od Č. 100.000,- Kč. V hlavním líčení dne 11.5.2010 na svých údajích setrval. Na svoji obhajobu tak uvedl, že v Prostějově měl převzít náklad, kamion se zbožím, kdy toto měl zkontrolovat a podepsat faktury. Při popisu toho, co vlastně viděl, pak uvedl, že fakticky viděl jen krabice v zadní části kamionu, kdy do těchto se nedíval. Když byl dotázán na rozpory svých údajů, zejména, co konkrétně mělo být jeho úlohou, opakovaně uvedl: „zkontrolovat zboží“, ale toto neprovedl. Listinné podklady, faktury, případně dodací listy dostal od osoby, která se mu představila jako H. Tyto pak předal v Ostravě Č. Nově, oproti přípravnému řízení pak uvedl, že obdobně postupoval opakovaně i v dalších věcech. V těchto případech pak již nejednal s obžalovaným H. Když byl dotazován, zda se zajímal o firmu, kterou měl zastupovat, uvedl, že prakticky ne. Na její

adrese nikdy nebyl. Tento postup i za situace, kdy již měl problémy s policií, vysvětlil tím, že mu to připadalo zbytečné. Vzhledem k rozporům v jeho údajích, byl na tyto opakovaně dotazován, ale nebyl schopen na ně odpovědět.

Tuto obhajobu lze shrnout tak, že na žádost spoluobžalovaného Č. se dostavil na místo, kde se nacházelo vozidlo a zde následně předal či převzal doklady, když jednal se spoluobžalovaným H., kdy i něco podepsal. S ohledem na rozsah trestné činnosti pak nelze přehlédnout, že zboží mělo být získáno postupně dle jednotlivých faktur a tento svědek fakticky popisuje pouze jedno jednání a setkání, dle něj v létě 2007 (viz jeho údaje v přípravném řízení) na sebe evidentně časově navazující (zajištění plné moci a poté cesta), přitom doklady jím podepsané jsou od 4.12.2006 (ověření plné moci) do března 2007 (jednotlivé faktury leden až březen). Popis osoby obžalovaného Č. v rozsahu znalosti a jeho podnikání pak nekoresponduje s faktickým stavem, kdy tento podnikal až od listopadu 2006, jednatelem společnosti XXXXX, se stal krátce před podpisem plné moci. Vzhledem k výše popsaným změnám, rozporům, nelogickým údajům, kdy nevěděl, zda za společnost obžalovaného Č. náklad kupoval či prodával (co bylo jeho úlohou) apod., přitom podepisoval něco, co údajně měl ověřit, ale neověřil, lze jeho výpověď považovat za nepravdivou a ryze účelovou.

Obžalovaného M.Č. se nepodařilo v průběhu přípravného řízení ani v hlavním líčení vyslechnout, když tento je po celou dobu trestního stíhání stíhán jako uprchlý.

Rovněž obžalovaného J.H. se nepodařilo v průběhu přípravného řízení vyslechnout a tento byl od 23.2.2010 rovněž stíhán jako uprchlý. Poté, co byl dne 23.7.2010 zatčen a dodán do výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci, bylo nařízeno hlavní líčení na termín 3.9.2010, kdy se soud pokusil tohoto obžalovaného vyslechnout. V rámci tohoto hlavního líčení, obžalovaný poukazoval na svůj zdravotní stav, neschopnost soustředit se, kdy obdobným způsobem postupoval i v dalších hlavních líčeních a fakticky tak nebylo možné jeho řádný výsledek provést, když odmítal vypovídat.

Dne 14.5.2010 doložil obhájce, tehdy uprchlého J.H., písemné vyjádření tohoto obžalovaného, které údajně měla nalézt jeho manželka, ukryté v zavařovací sklenici v šatní skříni (č. l. 1294-1300). Obsahem tohoto písemného podání je fakticky obhajoba tohoto obžalovaného s tím, že byl požádán A.Š. (S.), zda by mu nepomohl realizovat obchodní případ související s prodejem nahraných CD nosičů. Vše probíhalo standartně, tento S. dovedl člověka zastupujícího firmu XXXXX, který mu nabídl a posléze prodal zboží. Jednání probíhalo v Mostkovicích. Stejně tak proběhl i prodej, kterého se účastnili opět S. a jednatel společnosti Kobikson. Zboží bylo dovezeno do skladu v Čelechovicích na Hané a odtud prodáno firmě Kobikson. Platba proběhla v rámci bezhotovostního platebního styku. Poté, co byl předvolán na finanční úřad, se dozvěděl, že jsou problémy ohledně přepravy (přepravu neuskutečnila deklarovaná přepravní firma) a proto se opět obrátil na S.. Tento jej udeřil do obličeje, začal mu vyhrožovat, protože patří k luganské mafii. Když se uklidnil, tak mu řekl, ať se obrátí na firmu Kobikson, že mu zašle potřebné dokumenty, což také udělal. Ze svého pohledu na svém jednání nevidí nic trestného, vše proběhlo řádně, o všech obchodech bylo řádně účtováno. K osobě Saši pak uvedl, že tohoto poznal přes jeho manželku, která se znala s jeho.

S ohledem na tyto doklady se soud opakovaně pokusil vyslechnout jeho manželku, svědkyni H., která se opakovaně výslechu vyhýbala a nakonec soudu zaslala prohlášení, že využívá svého práva odmítnou vypovídat. Za těchto okolností soud od jejího výslechu upustil,

když je zcela evidentní, že této osobě svědčí právo minimálně ve smyslu § 100 odst. 1 trestního řádu.

Tuto naznačenou obhajobu lze shrnout tak, že na žádost Saši realizoval řádný obchod. Vzhledem k provedeným důkazům lze mít i tuto verzi skutkového stavu o řádnosti obchodu za vyloučenou.

Ze svého trestného jednání jsou obžalovaní usvědčováni výpověďmi svědků a listinnými důkazy, které ve svém souhrnu vyvracejí naznačenou obhajobu obžalovaných o reálnosti daného obchodu a oprávněnosti zanesení příslušných fiktivních dokladů do účetnictví.

K fiktivnosti dokladů na jméno K. se vyjadřoval svědek R.K..

Svědék R.K. v přípravném řízení dne 11.8.2009 (č. l. 111-117) uvedl, že společnosti XXXXX a Kobikson osobně nezná, zná je toliko zprostředkovaně v rámci podávání svědeckví. Rovněž nezná nikoho z obžalovaných. Po předložení kopie občanského průkazu č. JS 966443 na jméno R.K., nar. XXXXX, uvedl, že toto nikdy nebyl jeho občanský průkaz a fotografie na něm mu není známá. K výpisu z rejstříku trestů uvedl, že údaje o bydlišti, jménu otce a rodné příjmení matky se neshodují a zároveň popřel pravost podpisu. V hlavním líčení dne 11.5.2010 na svých údajích setrval. Jeho výpovědi ve vztahu k obžalovanému H. byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 6.12.2010 čteny. Jeho údaje jsou pak v souladu s listinnými důkazy (zpráva Rejstříku trestů č. l. 558-559, zpráva zaměstnavatele č. l. 355) a lze je tak považovat za věrohodné.

Z těchto důkazů lze jednoznačně uzavřít, že se jedná o padělané doklady, které evidentně sloužily k převzetí obchodních společností fiktivní osobou. Tato skutečnost pak v souladu s dalšími provedenými důkazy svědčí proto, že obchodování takovýchto společností není reálné, ale je ze své podstaty určeno pro nelegální aktivity.

K použitým dokladům CMR a možné přepravě daného zboží na Slovensko se vyjadřovali zejména zástupci a tehdejší řidiči společnosti XXXXX, svědci R. B., J. K., Z. L., V. L., K.Š. A P. B. a dále svědek T.L.

Svědék R. B., jednatel společnosti XXXXX, v přípravném řízení dne 1.9.2009 (č. l. 132-136) uvedl, že jeho společnost neprováděla přepravu pro společnost XXXXX s místem vyskladnění Kobikson, Žilina, Slovenská republika. Tyto společnosti, ani obžalované nezná. Poté co mu byly předloženy předmětné nákladové listy, které měly dokladovat přepravu zboží na Slovensko uvedl, že razítka v odstavci 16 a 23 CMR mohou být jeho společnosti a taktéž podpis v odstavci 23 může být jeho. Obsah však nesouhlasí. Situaci vysvětlil tak, že praxe ve firmě je taková, že řidiči od něho dostávají prázdné, nevypsané CMR, které jsou pouze oražené a jím podepsané. K údajům v CMR 4420926 dále uvedl, že registrační značka vozidla, která je na tomto CMR uvedena, v dubnu roku 2007 již neexistovala, neboť v roce 2006 došlo k její ztrátě a dne 23.10.2006 byla vozidlu přidělena nová registrační značka. Nedá se dohledat, jakému řidiči byly předány uvedené CMR, neboť v té době nevedli ve firmě evidenci CMR. V hlavním líčení dne 6.12.2010 na svých údajích setrval, kdy opětovně se podrobně vyjádřil k mechanismu předávání dokladů CMR jednotlivým řidičům. Jeho údaje jsou pak v souladu s listinnými důkazy, kterými jsou kopie technického průkazu předmětného motorového vozidla Renault (č. l. 175-176) či doklady o provedené přepravě (č.l. 177-184).

K možnému zjištění, který řidič mohl mít doklady k dispozici, pak společnost XXXXX sdělila, že řidičem P. B. byly realizovány přepravy za užití CMR s čísly 4420923, 4420924, 4420928 a 4420929 což doložila i kopiemi těchto dokladů (č. l. 137-141).

Svědék J. K., bývalý pracovník společnosti XXXXX, k přepravám zboží na Slovensko v přípravném řízení dne 12.8.2009 (č. l. 118-121) uvedl, že tyto neprováděl, když v té době již ve společnosti nepracoval. Jinak nezná společnost Kobikson ani XXXXX, stejně tak jako obžalované. Předmětné nákladové listy č. 4420926 a č. 4420927 nikdy nevyplňoval, když předem oražené nákladové listy dostávali ve firmě. RZ, která byla na dokladu uvedena patřila vozidlu užívanému svědkem V. L., který ji však rok před událostí ztratil v Německu. V hlavním líčení dne 19.10.2010 na svých údajích setrval.

Svědék Z. L., bývalý pracovník společnosti XXXXX, v přípravném řízení dne 18.8.2009 (č. l. 122-125) uvedl prakticky shodné údaje jako svědek K. V hlavním líčení dne 5.11.2010 na svých údajích setrval, když podrobně popsal mechanismus distribuce nákladních listů CMR s tím, že on je dostával od svědků P. nebo R.a B.

Svědék V. L., bývalý pracovník společnosti XXXXX, v přípravném řízení dne 25.8.2009 (č. l. 128-131) uvedl opět obdobné údaje, s tím, že potvrdil ztrátu RZ (2M4 9581) v Německu na okruhu u Berlína, která byla vyměněna dne 23.10.2006 za novou (2M7 7085). V hlavním líčení dne 19.5.2010 i dne 19.10.2010 po zatčení původně uprchlého H., na svých údajích opět setrval.

Svědék K.Š., řidič společnosti XXXXX, v přípravném řízení dne 1.9.2009 (č. l. 142-145) uvedl, že u firmy XXXXX pracuje jako řidič někdy od března 2007. Nezná společnosti XXXXX a Kobikson, ani nikoho z obžalovaných. Přepravu, která se měla uskutečnit na základě předmětných CMR, neprováděl, doklady nevyplňoval. V hlavním líčení dne 6.12.2010 na svých údajích setrval.

Svědék P. B. v přípravném řízení dne 25.2.2010 (č. l. 156-159) uvedl, že v letech 2006-2008 jezdil u svého bratra R. B. ve společnosti XXXXX jako řidič. K přepravám, které jsou dokladovány CMR č. 4420923, č. 4420924, č. 4420928, č. 4420929 uvedl, že si na tyto přepravy vzpomíná, jezdilo se pro společnost Cembrit CZ. Na dotaz, jak je možné, že chybí CMR s čísly č. 4420925, č. 4420926, č. 4420927, které mu dle dokladů firmy měly být vydány, uvedl, že se stávalo, že na jejich CMR jeli i jiní řidiči. Holky na spedici přeškrtnly jejich razítko a list pak byl použit pro jiného dopravce. K chybějícím CMR uvedl, že asi byly odcizeny, on sám nikdy CMR nikomu nedal. Nezná osoby obžalovaných ani společnosti XXXXX a Kobikson.

Tato výpověď byla ve vztahu k obžalovaným Č., J. a P. za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 19.5.2010 čtena. Ve vztahu k obžalovanému H. tento důkaz pro nedostupnost svědka proveden nebyl, když skutečnost, že přeprava nebyla touto společností provedena byla prokázána dalšími svědeckými výpověďmi a zejména listinnými důkazy viz výše.

Svědék T.L., jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o., v přípravném řízení dne 21.10.2009 (č. l. 146-149) nejprve uvedl, že realizoval přepravu pro slovenskou firmu ze Žiliny, které vezli zboží od Prostějova, když na toto si vzpomíná a má i příslušné CMR. Řidič mu měl uvést, že se jednalo o nějaké kazety či CD. Společnost XXXXX však nezná. Na společnost Kobikson si nevzpomíná. V rámci tohoto výslechu mu byl přehrán rozhovor s osobou „Saši“ na jeho telefon č. 00421 905306287 a byl vyzván, aby doložil jím držené

doklady. K osobě Saši a danému telefonátu uvedl, že se týká odlišné události. Následně dne 7.1.2010 (č. l. 150-153) uvedl, že přeprava, o které tvrdil, že se uskutečnila, tak ve skutečnosti uskutečněna nebyla, když den před uskutečněním byla zrušena. Žádné písemnosti jak uváděl, ve skutečnosti nemá. Asi měsíc před prvním výsledkem byl kontaktován neznámým mužem a následně se sešel v hotelu v Uherském Hradišti se dvěma muži, kteří jej požádali o potvrzení oné přepravy s tím, že k této mají doklady CMR, ale dopravu provedl nelicencovaný dopravce. V hlavním líčení dne 6.12.2010 svoje údaje opět částečně pozměnil s tím, že potvrdil, že měl pouze fiktivně potvrdit přepravu z ČR na Slovensko, kdy toto měl zajišťovat muž jménem S.. Když byl dotázán na rozpory, potvrdil i dříve popsany kontakt v Uherském Hradišti, kdy ovšem opět tyto údaje trpí rozpory ohledně toho, kdo měl mít příslušné doklady, kdy k tomu došlo (nyní, večer když šel na výslech, tedy den před výsledkem), případně jak se kontaktoval s těmito osobami (nyní nově prostřednictvím Saši). Stejně rozpory pak jsou i ohledně dat, kdy mělo docházet k jeho ovlivňování a podobně. Tyto rozpory jednoznačně snižují možnou věrohodnost jeho údajů, na druhou stranu však nelze přehlédnout, že jeho údaje zčásti korespondují s provedenými důkazy. Je přitom zcela evidentní, že prvotní výpověď obsahuje údaje, které měly prokazovat reálnou konkrétní přepravu (místa, velikost vozu, předmět přepravy apod.), a takto je svědek prezentoval orgánům činným v trestním řízení. Poté co byl seznámen s částí důkazů, které svědčily v neprospěch jeho verze (viz č. l. 968-970 a dle jeho údajů i za situace, kdy neměl - nedostal k dispozici jím tvrzené doklady) svoje údaje pozměnil, kdy již vyloučil možnost přepravy svým prostřednictvím a v poslední verzi (obecně v souladu se záznamy odposlechu ze dne 28.4.2008) popsal i aktivní roli „Saši“, přestože nepotvrdil vztah zaznamenaného hovoru k této konkrétní situaci. I v jeho případě tak nelze jeho údaje označit za věrohodné a soud z nich vycházel pouze v tom rozsahu, který byl v souladu s dalšími objektivními důkazy (zejména listiny či záznamy telekomunikačního styku).

S ohledem na údaje obžalovaného P. ohledně okolností prohlídek, které byly ve vztahu k jeho osobě provedeny, byli nově vyslechnuti svědci Z.T., J.V., L.S. a A.M., tedy osoby přítomné těmto prohlídkám.

Z.T. v hlavním líčení dne 8.6.2010 popsal okolnosti zásahu vůči osobě obžalovaného P., kdy jako zaměstnanec Celního ředitelství v Olomouci, na základě žádosti policie UOKFK prováděli osobní prohlídku a prohlídku nebytových prostor, vozidla obžalovaného. Podrobně popsal okolnosti tohoto jednání, včetně toho jakým postupem byla jednotlivá prohlídka dokumentována, kdy uvedl, a to i po doplnění výsledku, že údaje, které jsou obsahem spisového materiálu, odpovídají realitě. Rozhodně tak vyloučil, že by bylo možné, aby část věci byla nalezena na jiném místě a jiným způsobem, než byla popsána. Takto jednoznačně uvedl, že si vybavuje tašku notebook u obžalovaného, když vycházel z domu.

Obdobné údaje uvedl také svědek J.V., taktéž pracovník celní správy, který prováděl ve funkci kriminalistického technika zadokumentování věcí. I on potvrdil mechanismus průběhu jednotlivých prohlídek a vyloučil možnost, že by mohlo dojít ke „smíchání“ důkazů z jednotlivých prohlídek.

V hlavním líčení dne 5.11.2010 jejich údaje potvrdil i svědek L.S., bývalý pracovník celní správy, který taktéž jednoznačně potvrdil reálnost písemných podkladů k jednotlivým prohlídkám s tím, že si vybavuje, že obžalovaný měl při sobě tašku na notebook. On sám pak tyto protokoly rukou vypisoval v jejich služebním vozidle.

Přestože tyto osoby vypovídaly s delším časovým odstupem a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že obdobných zásahů probíhalo více, s ohledem na další provedené důkazy lze mít za věrohodné jejich údaje o tom, kde případně jaké věci byly obžalovaným vydány.

Svědčce A.M., nezúčastněná osoba, která byla přítomna předmětným prohlídkám, v hlavním líčení dne 8.6.2010 z části potvrdila údaje obžalovaného ohledně nálezu věcí v uvedeném vozidle, kdy ovšem svými údaji si nebyla jistá. Při popisu věcí, které měl obžalovaný při východu z domu, uvedla, že viděla asi jednu černou tašku s uchem formátu A4. Potvrdila údaje obžalovaného o tom, že v průběhu prohlídky z vozidla za přítomnosti celníků telefonoval. Jednoznačně však potvrdila, že v době, když podepisovala příslušné protokoly, tak podepisovala to, co reálně proběhlo.

Z protokolů o provedení osobní prohlídky, či z prohlídky jiných prostor vozidla Volkswagen Passat Variant užívaného obžalovaným ze dne 26.6.2007 (viz volná příloha spisu), kdy tyto důkazy budou obsáhleji popsány dále, jednoznačně vyplývá, kde se jaké věci měly nacházet, jak bude uvedeno níže, kdy tyto údaje všichni přítomní včetně obžalovaného P. bez námitek podepsali. Zde je ovšem nutno konstatovat, že při osobní prohlídce byly nalezeny nejen mobilní telefony v kapsách bundy, ale právě věci v jednotlivých taškách, kdy nelze přehlédnout, že jako poslední je takto popisována igelitová taška, ve které byla finanční hotovost, kdy k této i obžalovaný uváděl, že tuto měl při sobě a nikoli ve vozidle. Z nově vyžádané fotodokumentace (č. l. 1726), která byla provedena v hlavním líčení dne 6.12.2010 pak vyplývá i z hlediska časového pořízení jednotlivých snímků a jejich seřazení, že tyto jsou v souladu právě s písemnými materiály, kdy na věrohodnosti těchto podkladů nemění nic ani obhajobou namítaná skutečnost, že ve vozidle se nacházely odlišné věci (záznamník na středovém opěradle). Z fotodokumentace vozidla je zjevné, že na tomto se nachází kapky deště, ovšem při pořizování této fotodokumentace je zjevná i intenzita srážek, kdy se nemohlo jednat o vyšší intenzitu. S ohledem na tuto skutečnost, pak soud považoval za nadbytečné vyžadování zprávy Hydrometeorologického ústavu, tak jak byla požadována obhajobou, když tato byla vždy zatížena jistou mírou nepřesnosti ke konkrétnímu místu a v daném případě je k dispozici tento objektivní důkaz, který nevylučuje možnost provádění prohlídky mimo krytý prostor. Stejně tak soud neprováděl ani zajištění záznamu o uskutečněném telekomunikačním styku, který se měl týkat hovoru, který měl vést obžalovaný v době prohlídek se svědkem A.D., zaměstnancem společnosti XXXXX. V daném případě je takovýto důkaz objektivně prakticky nezajistitelný, když soudu je známo, že tyto záznamy se archivují po dobu šesti měsíců. Soud zde nerealizoval ani výslech dané osoby, tedy svědka A.D., když tuto skutečnost, která teoreticky může prokazovat pouze daný konkrétní hovor, nepovažuje pro rozhodnutí za zásadní, když tato by mohla pouze ukazovat na telefonní hovor, který svědci pracovníci Celní správy prakticky vylučují, ovšem potvrzuje svědkyně M. Soud v daném případě přitom nevylučuje, že s ohledem na obsah, vyrozumění, či souhlas s další částí prohlídek (pracoviště obžalovaného) tento hovor proběhnout mohl. Tato skutečnost však nemá žádný zásadní vliv na danou skupinu důkazů, která byla při prohlídce u obžalovaného zajištěna. Přestože se jedná o důkazy zajištěné v jiné trestní věci, lze z těchto vycházet i v rámci nynějšího rozhodování, když sama tato skutečnost nemůže vytvářet procesní nepoužitelnost daných důkazů.

Celá tato argumentace, mimo základní snahy popřít vztah k zajištěným věcem, vyvstala zjevně v souvislosti s nálezem Ústavního soudu (zejména Pl. ÚS 3/09), který se zabýval otázkou přípustnosti prohlídky jiných prostor, za situace, kdy k tomuto nebyl dán předchozí souhlas soudce, ale pouze státního zástupce. Tedy tato skupina námitek směřuje k procesní použitelnosti takto získaných důkazů. K těmto námitkám prezentovaných obhajobou, zejména

v závěrečné řeči obhájce, je nutno konstatovat, že soud má provedeným dokazováním za vyvrácenou tu skutečnost, že by se tyto věci nacházely ve vozidle a tedy daný ústavní nálezh na tuto situaci nedopadá, kdy z hlediska teorie práva je navíc rozhodnutím v jiné věci. Soud však v tomto směru přihlíží i k novější judikatuře, stanovisku Ústavního soudu (Pl. ÚS st. 31/10), ze kterého vyplývá, že prohlídka povolená státním zástupcem do vyhlášení nálehu, kterým došlo ke změně trestního řádu, lze považovat za řádný důkazní prostředek a z důkazů při nich získaných lze vycházet při meritorním rozhodnutí.

Na návrh obhajoby byly pak v hlavním líčení dne 20.10.2010 vyslechnuty pracovnice Finančního úřadu v Prostějově, svědkyně E.Z. a A.Z., které se vyjadřovaly k jednání s obžalovaným H. případně J. v průběhu finančních kontrol tohoto finančního úřadu, kdy jejich údaje jsou v souladu s předloženými listinnými důkazy (zprávami FÚ a příslušnými daňovými doklady).

Svědkyně E.Z. se vyjádřila k daňové kontrole firmy XXXXX s tím, že ke konci daňové kontroly došlo ke změně sídla a tím místní příslušnosti u uvedeného daňového subjektu a spis byl převeden na nový finanční úřad. V rámci svých údajů se pak vyjádřila k daňové kontrole z obecného hlediska s tím, že popsala i konkrétní jednání se zástupci daňového subjektu, kdy jinak odkázala na písemné materiály, když si podrobnosti plně nevybavovala.

Obdobné údaje uvedla i svědkyně A.Z., která potvrdila, že jednala s obžalovaným J.H., který v rámci kontroly spolupracoval standartně. Tento i v rámci řízení přivedl svědka J., kdy s tímto byla provedena svědecká výpověď. Svědkyně uvedla, že skutečnost, zda dané zboží existovalo, nebyla v rámci řízení zkoumána, když pro daňové řízení, bylo zásadní, zda případně získané zboží splňuje náležitosti § 72 nebo § 73 zákona o DPH.

Z výpovědí těchto svědkyň, ve spojení s listinnými důkazy, je zjevné, že obžalovaný H. utvrzoval zaměstnance finančního úřadu v reálnosti zdanitelných plnění legendou vlastního jednání se spoluobžalovaným J., kterého i jako svědka dovedl.

Z dokladů Finančního úřadu v Prostějově, kterými jsou zejména kopie příznání k DPH za leden až březen 2007 (č. l. 576-581), protokoly o ústním jednání s jednotlivými svědky (č. l. 582-584, 633-641), žádosti (č. l. 587-588) a na tyto navazující čestné prohlášení (č. l. 585-586), zpráva o výsledku daňové kontroly (č. l. 616-632) bylo prokázáno, v jakém rozsahu byla deklarována daňová povinnost a jaké údaje obžalovaný H. společně s obžalovaným J. uváděl, případně jaké údaje uvedly další zainteresované osoby (obžalovaný Č. či jednotliví svědci), stejně tak jaké listinné doklady byly obžalovaným H. předloženy k dokladaci zdanitelného plnění (vlastní smlouvy, faktury, CMR, potvrzení společnosti Kobikson o přepravě prostřednictvím firmy svědka L. apod.).

S ohledem na návrh obhajoby soud doplnil dokazování zprávou Finančního úřadu ve Vyškově, tedy místně a věcně příslušného finančního úřadu ve vztahu k daňového subjektu Boloro (původně XXXXX), který mimo zprávy o výsledku daňové kontroly, která je již obsahem spisového materiálu, obsahuje i dodatečné platební výměry k dani z přidané hodnoty za období leden až březen a květen 2007, ze kterých bylo prokázáno, že byly vyměřeny za zdaňovací období, které jsou předmětem této trestní věci doplatky daní odpovídající údajům souvisejícím se zkrácením daně tak, jak jsou popsány ve výroku rozsudku (č. l. 1732-1757).

K okolnostem možné existence předmětného zboží, se vyjadřoval svědek M.Č., nově slyšený na návrh obhajoby v hlavním líčení dne 17.1.2011. Tento uvedl, že v roce 2007 jednal

s obžalovaným H. v Čelechovicích na Hané ohledně skladových prostor. Jednalo se celkem o pět budov, kdy v jedné byly naskládány bedny a v těchto měl být nějaký software a počítačové hry, kdy mu bylo nabídnuto, aby zajistil nějakého kupce, přestože už měli zajištěn prodej. Dané zboží se snažil nabídnout, ale toto se mu nepovedlo. Když byl dotazován na to pro koho dané prostory sháněl, nebyl schopen tento údaj uvést. Když byl dotazován na obsah konkrétního zboží, na jeho případnou cenu a podobně, tedy skutečnosti důležité pro jeho možné další zprostředkování prodeje, ani zde nebyl schopen uvést relevantní údaje. V jednacím síni pak identifikoval obžalovaného P., jako osobu, která s ním měla jednat jako H. V okamžiku, kdy byl informován, že se nejedná o osobu obžalovaného H., tak svoje údaje k identifikaci částečně relativizoval (myslel jsem si). Vzhledem k těmto rozporům a vnitřní nelogičnosti jeho údajů nemohl soud jeho údaje považovat za věrohodné, ale za pouhou snahu potvrdit zdání existence daného zboží.

Soud se opakovaně pokusil vyslechnout osobu O.V.Š., kdy je zjevné z důkazů, které jsou obsahem spisu, že se jedná o osobu, jejíž pravdivá výpověď by mohla objasnit mnohé souvislosti této trestné činnosti, ovšem přes opakovanou snahu se jeho výslech zajistit nepodařilo, a to ani formou předvedení, když tento se zcela evidentně, cíleně opakovaně výslechu vyhýbal. Z listinných důkazů vztahujících se k této osobě vyplývá, že se jedná o osobu již pravomocně odsouzenou (č. l. 1460) i trestně stíhanou (č. l. 1467-1470), kdy s ohledem na odposlechy provedené v této věci je evidentní, že by měl právo ve věci odmítnout vypovídat a jeho případné údaje by musel soud hodnotit s přihlédnutím k jeho ingerenci do této trestné činnosti.

Stejně tak se soud pokoušel zajistit výslech svědka R.B., kdy i u této osoby je zcela evidentní, že by mohla uvést podstatné skutečnosti pro rozhodnutí, ovšem i v jeho případě je nutno konstatovat, že tento je dlouhodobě nekontaktní, když se vyhýbá nástupu výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl v jiné věci uložen. I v jeho případě lze uvést, že i on by měl právo ve věci odmítnout vypovídat a jeho případné údaje by musel soud hodnotit s přihlédnutím k jeho ingerenci do této trestné činnosti.

S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že se v případě obžalovaných H. a P. jedná o vazební stíhání, soud, po opakované snaze, pro objektivní nemožnost provedení tohoto důkazu v reálném čase, dále nečekal na možnou realizaci jejich výsledků jak navrhovala obhajoba a rozhodl i za situace, kdy tento důkaz nebyl zajištěn.

V hlavním líčení dne 3.9.2010 soud pokusil vyslechnout svědka M.B., který však opakovaně odmítl vypovídat, a to i po zákonném poučení. Stejným způsobem postupoval i v dalších hlavních líčeních, kdy je zjevné, že se jedná o trvalý postup tohoto svědka, a to přes uložené sankce. Vzhledem k tomuto postoji obžalovaného, v konečném důsledku soud od jeho výslechu upustil. V tomto případě se jedná o osobu, která na základě zplnomocnění měla jednat za společnost Kobikson (viz doklady Celního úřadu Žilina č. l. 572-573). Z těchto dokladů vyplývá, že měl 14.5.2007 uvádět kontakty s jednatelem společnosti K., mimo osobních i na telefonním čísle 603 706 278, na kterém následně jednal pracovník celního úřadu s osobou vystupující jako jednatel společnosti Kobikson (telefon s tímto volacím číslem byl přitom zajištěn dne 26.6.2007 při osobní prohlídce obžalovaného P.).

Z trestné činnosti, jejího rozsahu, jsou obžalovaní usvědčováni listinnými důkazy, kterými jsou zejména jednotlivé faktury, ze kterých vyplývá identifikace faktur tak, jak jsou obsahem výroku rozsudku v této trestní věci, a příslušná daňová priznání k dani z přidané hodnoty za jednotlivá období, dále zprávy a další doklady finančních úřadů týkající se zprávy o kontrole,

výsledek kontroly a následně dodatečné platební výměry, jak byly popsány již výše. Z těchto důkazů tak bylo prokázáno, kdy, ve kterém období obžalovaný H. uvedená daňová přiznání podával a jaké doložil daňové doklady, případně co v rámci daňového řízení uváděl na vysvětlení dané situace.

K dokumentaci prodeje zboží společnosti Kobikson byly obžalovaným H. doloženy mimo čestného prohlášení o převzetí prvotně i doklady CMR (č. l. 227-228), které měly prokazovat přepravu na Slovensko prostřednictvím společnosti XXXXX. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma (č. l. 345-347) bylo prokázáno, že pisatelem sporných údajů na padělcích předmětných mezinárodních nákladních listů č. 4420926 a č. 4420927 je obžalovaný M. P..

K právní subjektivitě, osobám oprávněným za jednotlivé subjekty jednat a případně okolnostem souvisejícím s vlastnickými posuny v jednotlivých společnostech byly provedeny důkazy související se společnostmi XXXXX, XXXXX a Kobikson (výpisy z obchodního rejstříku a kopie částí rejstříkových spisů daných společností). V případě společnosti Kobikson se jedná o kopii rejstříkového spisu Okresného soudu v Žiline sp. zn. Sro 16357/L (č. l. 647-707), ze kterého bylo prokázáno, že dne 9.4.2005 byla tato společnost zapsána do obchodního rejstříku na základě návrhu ze dne 30.3.2005, kdy jednatelem a jediným společníkem byl M.C. Tento svůj obchodní podíl již dne 22.4.2005 převedl na R.K., RČ XXXXX, bytem XXXXX, kdy zároveň došlo i ke změně sídla společnosti z Bratislavy do Žiliny. Tato skutečnost byla zapsána dne 7.5.2005. V případě společnosti XXXXX se jedná o kopii rejstříkového spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. Rg.C 18824 (č. l. 708-872), ze kterého bylo prokázáno, že dne 24.6.1998 byla tato společnost zapsána do obchodního rejstříku na základě návrhu ze dne 18.6.1998, kdy jednatelem a jedním ze společníků byl R.D. (druhým byla společnost Forzzep s.r.o.) z Ostravy, který se stal od 5.11.1999 jediným společníkem (odkoupil obchodní podíl druhého společníka), kdy tato skutečnost byla zapsána do obchodního rejstříku dne 1.11.2003. Tento svůj obchodní podíl dne 16.6.2006 převedl na R.K., RČ XXXXX, bytem XXXXX, kdy zároveň došlo i ke změně sídla společnosti. Tato skutečnost byla zapsána dne 10.10.2006. Tento svůj obchodní podíl obratem, již dne 24.10.2006 převedl na M. Č.. Tato skutečnost byla zapsána dne 6.11.2006.

Ze zprávy Rejstříku trestů (č. l. 558-559) bylo prokázáno, že výpis z rejstříku trestů na jméno R.K., použitý v rámci řízení v rejstříkovém spisu společnosti XXXXX, je padělek. Obdobné údaje pak vyplývají ze zprávy Rejstříku trestů (č. l. 391-393) k výpisu na jméno M. Č. použitému ve stejném řízení. Z odborného vyjádření z kriminalistiky odvětví kriminalistická technická expertiza dokladů a písemností (č.l. 601-605) bylo prokázáno, že elektrografická kopie žádosti o výpis z rejstříku trestů na jméno R.K. byla vytvořena za využití tiskopisu s datem -4-052005. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma (č. l. 345-347) bylo prokázáno, že pisatelem sporných údajů na padělku žádosti o výpis z rejstříku trestů na jméno R.K. je opět obžalovaný M. P.

Dne 26.6.2007 byla pracovníky Celního ředitelství Olomouc provedena ve Frýdku-Místku osobní prohlídka obžalovaného M.P. a prohlídka jiných prostor, osobního motorového vozidla Volkswagen Passat Variant, RZ XXXXX, užívaného tímto obžalovaným, na základě příkazu k osobní prohlídce ČTS: OKFK-36/7-2007 se souhlasem státního zástupce ze dne 25.6.2007. U obžalovaného byly mimo jiné zajištěny telefonní přístroje s volacím číslem XXXXX (užívaný při komunikaci za společnost Kobikson) a s volacím číslem XXXXX (uváděno jako kontaktní údaj na fakturách vystavených společností XXXXX). Mimo těchto byly zajištěny žádost o výpis z rejstříku trestů, OP č. JS XXXXX a řidičský průkaz č. AJ 212077, oba doklady znějící na jméno S.A. (nelze přehlédnout, že sestra obžalovaného P. je

t.č. provdána AXXXXX), pokladní složenky Komerční banky na vkladatele R.K. a originály vizitek společnosti Kobikson s udaným telefonním spojením XXXXX a XXXXX (viz výše). Dále notebook černé barvy, výrobní značky IBM typ: 2887-32G, v.č. 99-CXK97 O4/06. V rámci odborného vyjádření z oboru kriminalistická počítačová expertiza byla provedena záloha elektronických dat a souborů z uvedeného notebooku (č. l. 595-596). V notebooku byla obsažena data a soubory obsahující jednak fotografie, které byly použity k padělání předmětného občanského a řidičského průkazu na jméno S.A., jednak naskenovaný občanský průkaz na jméno R.K., nar. XXXXX, č. OP JS XXXXX. Ze zprávy Magistrátu města Ostravy (č. l. 351-353) bylo prokázáno, že výše uvedený občanský průkaz znějící na jméno R.K. nebyl Magistrátem města Ostravy vydán. Totožné údaje se pak týkají i dokladů (OP + ŘP) na jméno AXXXXX (č. l. 561-562). Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická technická expertiza dokladů a písemností (č. l. 601-605) bylo navíc prokázáno, že občanský a řidičský průkaz na jméno S.A. zajištěné u obžalovaného M.P. jsou padělky. V přípravném řízení byl dále zpracován znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví antropologická expertiza (č. l. 408- 415). Z tohoto znaleckého posudku bylo prokázáno, že na předložených sporných portrétech, fotografiích řidičského a občanského průkazu znějícího na jméno S.A. a občanského průkazu znějícího na jméno R.K., které byly zajištěny při prohlídce u obžalovaného M.P., je ve skutečnosti vyobrazena jiná osoba, a to R.B., nar. XXXXX. Tento znalecký posudek byl za splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu v hlavním líčení čten. Ve vozidle pak byla zajištěna disketa bez vztahu k této trestné činnosti.

Z dokladů poskytnutých Komerční bankou, a.s. Praha (č. l. 974-981, 991-1038, 1040) týkajících se zejména účtů společností XXXXX č. XXXXX a XXXXX č. XXXXX bylo prokázáno, že v případě účtu společnosti XXXXX statutárním orgánem disponujícím účtem byl obžalovaný H., v případě účtu společnosti XXXXX statutárním orgánem disponujícím účtem byl obžalovaný Č. Ve vztahu k projednávané věci došlo v období od 19.3.-6.6.2007 k vkladům v hotovosti na účet společnosti XXXXX ze strany společnosti Kobikson (vkladatel K. s č. OP XXXXX), zpočátku opakovaně během jednoho dne v částkách pod 500.000,- Kč tyto finance v obdobném rozsahu byly ve stejném období bezhotovostně převedeny na nově (dne 13.3.2007) založený účet společnosti XXXXX, ze kterého byly ihned v hotovosti vybrány (obžalovaným Č., který předkládal OP č. 108867085). Tyto doklady korespondují s doklady předloženými finančnímu úřadu (č. l. 230-264). Tímto způsobem prošla velká část plateb dokumentující úhradu zboží mezi těmito společnostmi s tím, že poslední v rozsahu 9.726.000,- Kč byla, dle dokladů předložených FÚ (č. l. 229) postoupena a řešena zápočtem. S ohledem na provedené dokazování lze tyto převody při daném mechanismu považovat za účelové, s cílem vyvolat zdání reálnosti zdanitelných plnění.

V rámci daňového řízení byly předloženy kupní smlouva uzavřená mezi společnostmi XXXXX jako prodávajícím a společností XXXXX jako kupujícím (č. l. 195-197), jejímž předmětem byl prodej různých počítačových programů na CD nosičích, dále plná moc (č. l. 198-199) kterou jednatel společnosti XXXXX obžalovaný M. Č. zmocnil obžalovaného A. J. k jednání za společnost XXXXX. Z Osvědčení o registraci k dani (č. l. 202) bylo prokázáno, že společnost XXXXX byla registrována jako měsíční plátce DPH. Faktury č. L 07007, L 07017, L 07023 a L 07031, včetně dodacích listů, měly dokladovat příslušná zdanitelná plnění před finančními úřady (č. l. 203-212). Kupní smlouva (č. l. 214-216) spolu s výpisem z Obchodního registra (č. l. 217-219) a fakturami č. ZF 07051001, č. 07032301 včetně dodacích listů (č. l. 220-224) pak měla dokladovat další prodej předmětných počítačových programů na CD nosičích na společnost Kobikson.

Ve věci byly povoleny záznamy telekomunikačního styku zejména na telefony užívané obžalovanými H. a P. a svědkem Š. Část těchto hovorů pak byla v rámci hlavního líčení přehrána. Z výpisu volání telefonního čísla XXXXX (obžalovaný H.), záznamu telekomunikačního styku (č. l. 448-460), bylo prokázáno v období od 10.12.2007 do 4.6.2008 celkem 215 kontaktů na telefonní číslo XXXXX uživatele Š., což svědčí pro nadstandardní vztahy v dané době a nepotvrzuje to verzi prezentovanou v naznačené obhajobě obžalovaného H.. Této nesvědčí ani obsah příslušných hovorů. Státním zástupcem pak byly nově předloženy záznamy hovorů na telefonním čísle užívaném obžalovaným P. (č. XXXXX – zajištěn u obžalovaného P. při domovní prohlídce), kdy osoba na tomto mluvící, se zjevnou charakteristikou znaků obžalovaného P., se představuje opakovaně jako K. Vzhledem k právní kvalifikaci dané trestní věci jsou tyto záznamy použitelné i v tomto řízení.

Obsahem spisu jako listina je odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická počítačová expertiza (č. l. 367-382), vztahující se k analýze mobilních telefonů zajištěných u obžalovaného P. Z tohoto vyplývá, že mobily, které měl obžalovaný v bundě měly zablokované klávesnice, bylo zjištěno pouze volací číslo Nokie 6300 a to XXXXX od 9.7.2007, mobily nalezené v tašce pak měly volací čísla XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX. Jedná se tedy v případě mobilů z tašky o v této věci používaná telefonní čísla. V seznamu telefonních čísel přístroje s volacím číslem XXXXX se pak nachází jména DXXXXX, Sasa, J., H. J. Důležitá je však SMS zpráva s textem „Vzkaz pro Motors Tech Import Company s.r.o., ...“ od společnosti Vodafone. Je evidentní, že tento operátor vnímá toto číslo jako kontakt na tuto společnost, jejímž prokuristou je obžalovaný A. J. Tato skutečnost prokazuje i další spojení obžalovaného J. s obžalovaným P. a svědčí pro odlišnou variantu jeho zapojení do trestné činnosti, než nabízí právě tento obžalovaný, tedy nikoli pře obžalovaného Č., ale naopak právě prostřednictvím obžalovaného P. V seznamu telefonních čísel přístroje s volacím číslem XXXXX se pak vyskytují jména H. (č. XXXXX) či Dluh(osh) (č. XXXXX).

Na základě takto provedeného dokazování vzal soud za prokázaný skutkový děj tak jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku. Je zcela evidentní, že u obžalovaného P. byly zajištěny věci související s celkovým mechanismem dané trestní věci, tedy podklady, na jejichž základě došlo k převzetí obchodní společnosti XXXXX fiktivní osobou K., kdy za tohoto vystupoval někdo další (pravděpodobně P. či B.), jak vyplývá z podobizny na dokladech užívaných v této věci (například vklady finančních prostředků). Došlo tedy k vytvoření situace, že zde existuje společnost s fiktivním vlastníkem, která následně má předávat (prodávat) zboží další nyní již reálné společnosti XXXXX a tato toto zboží prodává nyní opět fiktivní společnosti Kobikson, respektive společnosti s fiktivním vlastníkem opět K. Před tímto obchodem dochází ke změně ve společnosti XXXXX, která je převedena na osobu spoluobžalovaného Č. Je tedy zjevné, že obžalovaný P. má doklady ke společnostem, které stojí na začátku i na konci daného obchodního řetězce a navíc má vazby na všechny obžalované a případně i osoby další, které se v rámci této trestné činnosti vyskytují. Mechanismus převodu zboží při zohlednění daňového zvýhodnění svědčí proto, že zisk z tohoto „obchodu“ je realizován prostřednictvím společnosti XXXXX, tedy obžalovaného H. Bez jeho vědomí a účasti na tomto celá tato transakce by ztrácela smysl. Lze tedy uzavřít, že o tom, co bude provedeno musel jednoznačně vědět, v celém rozsahu, obžalovaný P. i obžalovaný H. a s ohledem na svoji účast v řetězci jednotlivých dokladů, tedy jejich případné podepisování účast na výběrech finančních prostředků, i další stíhané osoby, tedy obžalovaný Č. a J. Podíl obžalovaného P. na organizování této trestné činnosti a její řízení pak vyplývá i z té skutečnosti, že on je osobou, která má k dispozici telefonní čísla, která jsou na jednotlivých dokumentech uvedena, případně, která jsou prezentována jako kontakty na výše uvedené společnosti. Tato skutečnost

jednoznačně potvrzuje jeho trvalou účast na daném jednání a nikoliv případně na jeho počátku či konci. I v případě obžalovaných J. a Č. rozsah jejich jednání vylučuje, že by nebyli o mechanismu dané trestné činnosti minimálně v základních rysech informováni. Vzhledem k jimi podepsovaným dokladům či vybíraným částkám je zjevné, že si museli být vědomi i rozsahu příslušné trestné činnosti. Tím, že byla do základu daně zahrnuta zdanitelná plnění, ke kterým ve skutečnosti nedošlo, byla zkrácena daň za měsíc leden 2007 o 961.305,- Kč, za měsíc únor 2007 o částku 2.135.600,- Kč a za měsíc březen 2007 o 2.204.000,- Kč. Pro úplnost k námitkám obhajoby je nutno uvést, že tato výše škody je zjistitelná ze strany soudu i bez zpracování znaleckého posudku z příslušného odvětví, když soud vycházel z příslušných daňových předpisů a jedná se o prostý matematický součet, když zůstává minimální daňová povinnost, nejedná se o vylákání nadměrného odpočtu daně.

Na základě shora provedeného dokazování dospěl soud k jednoznačnému závěru, že obžalovaní se dopustili trestného jednání tak, jak je výše uvedeno, a proto je uznal vinnými v rozsahu popsaném ve výrokové části rozsudku. Soud vycházel především ze vzájemného srovnání svědeckých výpovědí a listinných důkazů a jejich vyhodnocení z hlediska formální logiky. Každý z provedených důkazů hodnotil soud jednotlivě, a to zejména z hlediska jeho věrohodnosti, jakož i z hlediska toho, které významné skutečnosti jsou jím prokázány. Jednotlivé důkazy, které soud považoval za věrohodné, pak hodnotil v celkovém kontextu a dospěl k závěru, že na sebe vzájemně navazují a tvoří tak logický řetěz důkazů, který přesvědčivě prokazuje vinu obžalovaných. Z provedených listinných důkazů je tak zřejmý rozsah jejich jednání, objem fiktivních dokladů, charakter společností, které byly k trestné činnosti užity (zneužity), kdy je jednoznačně vyloučeno, že by se mohlo jednat o reálné doklady prokazující reálné plnění daných subjektů. Pro danou trestnou činnost je pak typické i následné jednání, tedy převedení společnosti, která inkasuje zisk z trestné činnosti z obžalovaného na jinou osobu a stejně tak snaha dosáhnout přesunu agendy do působnosti jiného finančního úřadu typicky změnou sídla společnosti.

Oproti obžalobě soud následně, v souladu s provedenými důkazy, částečně pozměnit skutkovou větu výroku rozsudku, když v obžalobě při zachování struktury skutku upřesnil jaké povinnosti byly obžalovanými porušeny ve vztahu k daňovému řízení.

B) Právní kvalifikace

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaní jednáním popsaným ve výroku rozsudku, vytvořili legendu obchodování s různými softwarovými produkty mezi společnostmi XXXXX, XXXXX a Kobikson, kdy J.H. za společnost XXXXX, která byla plátcem daně z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím vědomě zaúčtoval do účetnictví této společnosti na vstupu přijaté faktury s fiktivním plněním, kdy toto plnění uváděné na fakturách nikdy nebylo provedeno, což obžalovaní věděli a neoprávněně tak zkrátili v rámci daňových přiznání k DPH podaných na Finančním úřadě v Prostějově, vlastní daňovou povinnost na DPH za leden až březen 2007. Tímto způsobem zkrátili daň z přidané hodnoty o celkovou částku 5.300.905,- Kč.

Jednotlivé dílčí útoky ad I./1-3) soud považuje ve vztahu ke konkrétním obžalovaným za dílčí útoky pokračujícího trestného činu, když tyto naplňují podmínky pokračování jak z hlediska hmotně právního tak z hlediska procesního. Zde soud přihlížel jak k otázce sdělení obvinění, kdy mezi spáchanými útoky nedošlo ke sdělení obvinění (§ 12 odst. 11 trestního řádu), tak k podmínkám pokračování vymezeným v ustanovení 116 trestního zákoníku.

Citované zákonné ustanovení vymezuje pokračování čtyřmi pojmovými znaky, které musí být dány současně, tedy útoky musí naplňovat stejnou skutkovou podstatu trestného činu, musí být vedeny jednotným záměrem, musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a rovněž blízkou souvislostí časovou a předmětu útoku. S ohledem na skutečnost, že jednání obžalovaných spočívající v podávání jednotlivých daňových příznání k DPH lze hodnotit jako obdobné a tohoto jednání se dopouštěli v době od ledna 2007 do dubna 2007, lze tedy mít tyto podmínky za splněné.

Podle § 23 trestního zákoníku byl-li trestný čin spáchán dvěma nebo více osobami, odpovídá každá z nich, jakoby trestný čin spáchala sama. Tedy lze říci, že spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním, kdy však není nutné, aby každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, ale stačí, jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti - články řetězu směřují k vykonání trestného činu a ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí společně. Není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou, stačí i částečné přispění třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně a subjektivně složkou děje tvořícího ve svém celku trestné jednání. Stejně tak spolupachatelství předpokládá i úmysl směřující ke spáchání trestného činu. V daném konkrétním případě dle názoru soudu ze strany obžalovaných tyto podmínky splněny byly. Obžalovaným bylo prokázáno, že na trestné činnosti se podíleli společně, kdy míra vědomosti o následných krocích (co bude konáno) byla pravděpodobně odlišná, ovšem všichni si museli být vědomi, že deklarují nepravdivé údaje a tyto budou tedy sloužit k podvodným účelům (uvedení někoho v omyl). Z rozsahu a hodnoty podepisovaných dokladů lze pak jednoznačně dovodit i srozumění s následkem. Je zjevné, že nejreálnější představu měli obžalovaní P., který zjevně činnost minimálně koordinoval a H., kdy jeho prostřednictvím (společnost XXXXX) docházelo k realizaci výnosů z trestné činnosti. Ovšem ani zbývající obžalovaní nebyli v rolích, které by umožňovali závěry o pouhém účastenství např. formou pomoci. V případě obžalovaného Č., je evidentní, že tento se nejen podílí na tvorbě části dokladů, ale i na peněžních tocích, které mají deklarovat reálnost plnění (výběry hotovosti v Komerční bance), kdy i z tohoto jednání mu musel být znám i rozsah trestné činnosti. Obžalovaný J. pak mimo podepisování fiktivních dokladů, v rozsahu dostatečně dokumentujícím rozsah trestného jednání, se podílel i na vytváření iluze reálnosti svými údaji u správce daně.

V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaných tak došlo ke zkrácení daňové povinnosti. Následkem jednání je vzniklá škoda (nedoplatek daní) ve výši přesahující 5.000.000,- Kč (5.300.905,- Kč), kdy se jedná o částku, představující součet výši neuhrazených DPH. S ohledem na skutečnost, že se jedná o pokračující trestný čin, tak se škody z jednotlivých útoků sčítají.

V souladu s ustanovením § 138 odst. 1 trestního zákoníku se jedná o tzv. škodu velkého rozsahu, neboť dosahuje nejméně částky 5,000.000,- Kč, která je dolní hranicí pro užití předmětného kvalifikačního znaku.

Obžalovaní svým jednáním porušili zájem společnosti na správném vyměření daně, který je objektem trestného činu zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku. V daném případě nebyla správně vypočtena a zaplacená daň z přidané hodnoty. V tomto případě došlo k porušení § 72 a 73 z.č. 235/2004 o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění ve znění příslušných novel, kdy tyto ustanovení upravují, jaké výdaje lze, jakým způsobem daňově odečítat.

Dalším formálním znakem, kteréhokoliv trestného činu, tedy i trestného činu zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

Obžalovaným bylo prokázáno, že na trestné činnosti se podíleli společně, společným jednáním, jak bylo popsáno výše s rozdělením úloh v řetězci jednání. Soud má za prokázanou předchozí domluvu na uvedeném postupu, tedy vkládání fiktivních dokladů do účetnictví v úmyslu snižovat daňovou povinnost, kterou lze dovodit právě z jejich jednání (vyhotovení dokladů, jejich podepsání, manipulace s finančními prostředky, následná tvorba dokladů pro správce daně atd.). V případě obžalovaného H. tento jednoznačně věděl, že deklaruje výdaje, které v realu neproběhly, kterou jsou fiktivní a současně věděl jaké jsou jeho povinnosti jako plátce daně. V tomto směru ostatně soud poukazuje i na skutečnost, že obžalovaný H. nebyl v daném oboru žádným laikem a ani jako podnikatel začátečníkem, neboť podnikatelskou činnost rozvíjel po delší dobu. Při podání daňového přiznání však přesto svým podpisem deklaroval, že údaje v daňovém přiznání uvedené jsou pravdivé. U ostatních obžalovaných pak lze vycházet z jim prokázaného jednání, kdy vytvářeli fiktivní doklady (J.), mimo dokladů se účastnil distribuce finančních částek (Č.), podíleli se na mechanismu vzniku celého vztahu (P.). Všichni obžalovaní tedy jednoznačně věděli, že porušují zájem chráněný trestním zákonem, když věděli, že předstírají skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Jednoznačně se tohoto jednání dopustit chtěli, neboť daňová přiznání byla podávána dokonce opakovaně, kdy ve všech případech uplatnili faktury za fiktivní plnění jako nákladové položky. Všichni obžalovaní nepochybně v tomto případě věděli, že svým jednáním způsobí porušení zákona a takto jednat chtěli, a to i v rozsahu způsobeného následku, což i při absenci doznání lze dovodit z provedeného dokazování, zejména s ohledem na předložení nepravdivých či padělaných dokladů. Soud proto jejich zavinění hodnotil jako úmysl přímý.

Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se soud zabýval i motivem, který je znakem fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. Vyhodnocení všech důkazů souvisejících s majetkovou situací obžalovaných a případného jejich dalšího jednání umožňují otázku motivu dostatečně objasnit. V tomto konkrétním případě motivem jednání obžalovaných byla snaha získat finanční prostředky pro sebe, případně jiného (např. pro daňový subjekt k dalším aktivitám) v důsledku snížení daňové povinnosti.

Soud se dále zabýval, vedle znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) i tím, zda byly splněny podmínky dalšího z obligatorních formálních znaků trestného činu, tedy podmínky subjektu, jimiž se rozumí věk a přičetnost pachatele. Provedeným dokazováním soud zjistil, že všichni obžalovaní v době spáchání trestného

jednání již byli zletilými, tedy naplnili podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku. Rovněž o duševním stavu většiny z nich nebyly shledány žádné pochybnosti, a to ani v tom směru, že by bylo nezbytné zkoumat jejich duševní stav soudními znalci. Ustanovení § 26 trestního zákoníku totiž vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a svoje jednání ovládat. V případě obžalovaných M.P., A. J. a M.Č. tak dospěl soud k závěru, že v době spáchání trestného jednání byli se zřetelem ke svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědnými.

V případě obžalovaného J.H. byl přípravném řízení trestním k posouzení jeho duševního stavu a osobnostní struktury zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace klinická psychologie znalkyň MUDr. Zimulové a PhDr. Zapletalové (č. l. 311-328). Ze závěru tohoto znaleckého posudku bylo prokázáno, že v době páčání trestné činnosti byly rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného zcela zachovány. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, netrpí ani netrpěl závažným duševním onemocněním. V době zpracování posudku je u něj přítomna pouze lehčí forma depresivní poruchy situačního charakteru (souvislost s hrozbou trestu), je úzkostný se sklonem k senzitivní vztahovačnosti. V doplňku znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace klinická psychologie zpracovaném po zatčení obžalovaného (č. l. 1588-1595), obě znalkyně potvrdily, že obžalovaný je schopen chápat význam trestního řízení, kdy u něj došlo pouze ke zvýraznění úzkostného prožívání v souvislosti s vyhrocenou stresovou situací, kterou pro něj představuje probíhající trestní řízení. Tyto závěry, včetně doplňku znaleckého posudku, znalkyně potvrdily v hlavním líčení dne 20.10.2010 kdy uvedly, že obžalovaný vůči oběma znalkyním postupoval při samostatných vyšetřeních naprosto stejným způsobem, což je neobvyklé. Jednání obžalovaného je nutno posuzovat jako jistou agravaci, čili zveličování příznaků, když k tak výraznému poklesu kognitivních funkcí jak prezentoval obžalovaný nedochází v tak krátkém časovém úseku ani u nejzávažnějších duševních poruch. Dále se pak podrobně vyjádřily ke svým závěrům, které učinily v rámci znaleckého posudku ústavu v jiné trestní věci téhož obžalovaného. Výše citovaný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, považuje soud za úplný a řádný důkaz, na jehož základě je možno spolehlivě uzavřít otázku přičetnosti obžalovaného. Tímto důkazem bylo jednoznačně prokázáno, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době spáchání trestného činu byly zachovány. Soud proto konstatoval, že nenastaly podmínky pro posouzení obžalovaného jako nepřičetného pachatele ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku ani podmínky pro závěr o stavu tzv. zmenšené přičetnosti, jak má na mysli ustanovení § 27 trestního zákoníku. Na základě této části dokazování dospěl soud k závěru, že i tento obžalovaný byl v době spáchání trestného činu se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědný, neboť naplnil podmínky věku i přičetnosti, jež jsou znaky subjektu (pachatele) trestného činu. Pro úplnost je nutno poznamenat, že v předchozím trestním řízení se tento obžalovaný účelově snažil uplatnit obsahově obdobnou situaci, tedy nepravdivé údaje o vlastním špatném zdravotním stavu (viz č. l. 890-892).

Obžalovaní tak svým jednáním popsaným ve výroku rozsudku naplnili po objektivní i subjektivní stránce všechny formální znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku.

S ohledem na změnu hmotně právního trestního předpisu zákonem č. 40/2009 Sb. bylo nutno v daném případě postupovat za užití § 2 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. V tomto konkrétním

případě zjevně s ohledem na trestní sazbu je pro obžalované příznivější současná právní úprava.

C) Trest

Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1, odst. 6 písm. a) trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry každého obžalovaných, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování pachatele po činu, a v případě spolupachatelství i jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před pachateli trestných činů, snaha zabránit odsouzenému v dalším páchaní trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence.

Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání pachatelů za velmi závažné a to zejména způsobeným následkem a sofistikovaností trestné činnosti.

Soud v daném případě poukazuje na to, že konkrétní stupeň škodlivosti trestného jednání obžalovaného, jež je výše popsáno, je v rámci stupně typového zvyšován především výší způsobené škody, která několikanásobně přesahuje hranici zákonem stanovené škody, délkou páchaní, tedy nejen časovým úsekem ale zejména množstvím jednotlivých útoků, a stejně tak i jistou promyšleností trestné činnosti. Kromě toho nelze v rámci stanovení stupně společenské nebezpečnosti přehlédnout i význam chráněného zájmu, kterým je zájem státu na správné vyměření daně, jež jsou jednou z podstatných složek státního rozpočtu, který je pak následně při svém přerozdělení zdrojem jiných např. sociálních nebo zdravotních služeb, jež stát poskytuje. Z ostatních kritérií stupně společenské nebezpečnosti je významný i motiv trestného jednání obžalovaného, kterým je zcela evidentně nelegální získávání finančních prostředků. Ve svém souhrnu konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti trestného jednání obžalovaného zjevně přesáhl dolní hranici stupně typového tak, jak je vyžadována ustanovením § 148 odst. 4 trestního zákona a pohybuje se v horní polovině zákonných hranic (blíže k polovině). Dle názoru soudu proto nelze mít žádné pochybnosti o naplnění znaku materiálního, když ani osobní profil obžalovaného, který našel svůj výraz zejména při rozhodování o trestu, nesnížil konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti tak výrazně, aby mohly v tomto směru vzniknout pochyby.

M. Č.

V případě obžalovaného M.Č. vzal v úvahu skutečnost, že tento obžalovaný je otec minimálně jednoho nezletilého dítěte (při neznalosti jeho současného stavu). V místě bydliště nebyl projednáván v komisi pro projednávání přestupků ÚMČ XXXXX (č. l. 1141). V minulosti byl 2x soudně trestán a to jako mladistvý pro majetkovou trestnou činnost. K dnešnímu dni je na něj nutno hledět jakoby nebyl odsouzen.

Soud proto u obžalovaného hodnotil jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. a), b), f), trestního zákoníku tu skutečnost, že trestný čin byl spáchán s rozmyslem a ze ziskuchtivosti,

ke spáchání trestného činu zneužil svého postavení a funkce (jednatel společnosti). Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly. Soud nemohl tomuto obžalovanému přiznat polehčující okolnost jeho dosavadní bezúhonnosti podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, když sice je nutno na něj hledět jakoby nebyl odsouzen, to však neznačí, že vedl řádný život.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, ovšem nikoli na samé spodní hranici, v trvání 5 let a 5 měsíců, když podle citovaného zákonného ustanovení lze pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání 5 až 10 let. Ze zákona se jedná o trest nepodmíněný, neboť trestní zákon neumožňuje podmíněný odklad trestu odnětí svobody vyššího než 2 roky (§ 58 odst. 1 trestního zákona, respektive 3 roky podle § 60a odst. 1 trestního zákona). Rozhodování soudu proto bylo omezeno pouze na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Zde musel přihlídnout k charakteru trestné činnosti a podílu obžalovaného na této a stejně tak akcentoval zejména výši způsobené škody, která je limitní pro tuto kvalifikovanou skutkovou podstatu.

Pro výkon trestu pak byl zařazen za užití ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, když jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice, když trest odnětí svobody je mu ukládán pro úmyslný trestný čin ve výměře převyšující tři roky. Soud neshledal podmínky pro užití moderačního oprávnění, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, zejména s přihlídnutím k závažnosti trestného činu, která je velmi vysoká.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy této se dopustil právě s ohledem na své postavení statutárního orgánu obchodní společnosti, rozhodl soud i o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu či prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, v jeho případě na delší dobu v trvání osmi let. Právě s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a osobu obžalovaného, kdy z jeho jednání lze dovodit, že tomuto jsou (případně minimálně v uvedené době byly) jakékoliv zásady řádného podnikání, tedy výkonu příslušných funkcí v konkrétní obchodní společnosti, naprosto cizí, považuje soud za nutné uložení i tohoto trestu, kdy tento právě ve vzájemné kombinaci s trestem odnětí svobody by měl vytvářet dostatečnou ochranu společnosti před obdobným jednáním ze strany obžalovaného a stejně tak i formu ochrany obžalovaného před podobným jednáním v budoucnu., kdy z jejich jednání lze dovodit, že těmto jsou (případně minimálně v uvedené době byly) jakékoliv zásady řádného podnikání, tedy výkonu příslušných funkcí v konkrétní obchodní společnosti, naprosto cizí.

Tyto tresty, tak jak byly uloženy, dle názoru soudu splňují podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence, kdy je nutno je považovat ještě za tresty zejména výchovné a nikoli ryze represivní, když by bylo možné uložit i tresty přísnější, zejména v kombinaci s případným peněžitým trestem, když trestné činnosti se dopouštěl právě v úmyslu nelegálně získat finanční prostředky (§ 39 odst. 7 trestního zákoníku), ale soud dospěl k závěru, že ještě lze uložit tyto tresty s výrazně výchovným cílem a peněžitý trest neukládat, zvláště za situace, kdy není známa majetková situace tohoto obžalovaného.

J.H.

V případě obžalovaného J.H. soud vzal v úvahu skutečnost, že tento je ženatý, otec dvou nezletilých dětí. V místě svého trvalého bydliště, dle zprávy Magistrátu města Brna, nebyl projednáván pro přestupek (č. 1. 1147). Z opisu rejstříku trestů bylo prokázáno, že byl jedenkrát soudně trestán, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 39 T 10/2005 ze

dne 20.10.2006, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 53/2008 ze dne 22.12.2009 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona k trestu odnětí svobody v délce 11 roků. K dnešnímu dni je nutno na něj hledět, jakoby nebyl odsouzen. Nyní projednávané trestné činnosti se tak začal dopouštět poté co byl v této věci vyhlášen první odsuzující rozsudek a trestná činnost tak není v souběhu a je nutno ukládat samostatný trest.

Soud proto u obžalovaného hodnotil jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. a), b), f), trestního zákoníku tu skutečnost, že trestný čin byl spáchán s rozmyslem a ze ziskuchtivosti, ke spáchání trestného činu zneužil svého postavení a funkce (jednatel společnosti). Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly. Soud nemohl tomuto obžalovanému přiznat polehčující okolnost jeho dosavadní bezúhonnosti podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, když sice je nutno na něj hledět jakoby nebyl odsouzen, to však neznačí, že vedl řádný život, zvláště za situace, kdy se trestné činnosti dopustil prakticky ihned po vyhlášení předchozího odsouzení.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí svobody v 1/5 zákonné trestní sazby podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, v trvání 6 let, když podle citovaného zákonného ustanovení lze pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání 5 až 10 let. Rozhodování soudu proto bylo omezeno pouze na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Zde musel přihlídnout k charakteru trestné činnosti a podílu obžalovaného na této a stejně tak zohlednil postoj obžalovaného k trestné činnosti a zejména výši způsobené škody a množství útoků. Vzhledem k výměře tohoto trestu se jedná ze zákona o trest nepodmíněný.

Pro výkon trestu pak byl zařazen za užití ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, když jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice, když trest odnětí svobody je mu ukládán pro úmyslný trestný čin ve výměře převyšující tři roky. Soud neshledal podmínky pro užití moderačního oprávnění, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, zejména s přihlídnutím k závažnosti trestného činu, která je velmi vysoká, a postoji obžalovaného k trestné činnosti. V daném případě soud nemá za splněnou žádnou z těchto podmínek, když předpokladem nápravy (resocializace) pachatele je akceptace nesprávnosti jednání, což v daném konkrétním případě zjevně s ohledem na postoj obžalovaného dovodit nelze.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy této se dopustil právě s ohledem na své postavení statutárního orgánu obchodní společnosti, rozhodl soud i o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu či prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, v jeho případě na středně dlouhou dobu v trvání osmi let. Právě s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a osobu obžalovaného považuje soud za nutné uložení i tohoto trestu, kdy tento právě ve vzájemné kombinaci s trestem odnětí svobody by měl vytvářet dostatečnou ochranu společnosti před obdobným jednáním ze strany obžalovaného, kdy i z jeho jednání lze dovodit, že mu jsou (případně minimálně v uvedené době byly) jakékoliv zásady řádného podnikání, tedy výkonu příslušných funkcí v konkrétní obchodní společnosti, naprosto cizí.

Vzhledem ke skutečnosti, že tuto trestnou činnost páchal za účelem nelegálního získání finančních prostředků (§ 39 odst. 7 trestního zákoníku), mu soud uložil i peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy zde hodnotil zejména vysokou společenskou škodlivost jeho jednání a to faktické narušení zájmu na finanční stabilitě států útokem na příjmy státu z daní,

a ve výši denní sazby 2.000,- Kč, která byla stanovena zejména s přihlédnutím k zisku z trestné činnosti, když není známa úplná objektivní majetková situace tohoto obžalovaného. Pro případ neuhrazení pak byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

I tyto tresty, tak jak byly uloženy ve vzájemné kombinaci, dle názoru soudu splňují podmínky účelu trestu, kdy je nutno je považovat ještě za tresty zejména výchovné a nikoli ryze represivní, když by bylo možné uložit i tresty přísnější.

A. J.

V případě obžalovaného A.a J. vzal v úvahu skutečnost, že tento obžalovaný je rozvedený, otec dvou nezletilých dětí, má středoškolské vzdělání. V současné době je zaměstnán jako prokurista společnosti s čistým příjmem cca. 10.000,- Kč, dle vlastního vyjádření nemajetný. V minulosti byl opakovaně soudně trestán. Naposledy rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku Místku sp. zn. 6 T 218/2005 ze dne 16.11.2005 pro trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 2 trestního zákona k trestu odnětí svobody v délce 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let. K dnešnímu dni se osvědčil a je nutno na něj hledět jako by nebyl odsouzen. V evidenci přestupců Magistrátu města Frýdek-Místek má v oblasti působnosti přestupkové komise tohoto úřadu jeden záznam, ovšem došlo k odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. (č. l. 1145).

Soud proto u obžalovaného hodnotil jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. a), b) trestního zákoníku tu skutečnost, že trestný čin byl spáchán s rozmyslem a ze ziskuchtivosti. Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly. Opět ani u něj soud nemohl přiznat polehčující okolnost jeho dosavadní bezúhonnosti podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, když sice je nutno na něj hledět jakoby nebyl odsouzen, to však neznačí, že vedl řádný život i s přihlédnutím k době, kdy měl nynější trestnou činnost spáchat. Stejně tak soud obžalovanému nemohl přiznat jako polehčující okolnost jeho doznání, tedy pomoc při objasňování trestné činnosti či upřímnou lítost podle § 41 písm. l), n) trestního zákoníku, když musel zohlednit, že jeho doznání zjevně nebylo úplné.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, a to v trvání pěti let, když podle citovaného zákonného ustanovení lze pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání 5 až 10 let. Ze zákona se jedná o trest nepodmíněný, neboť trestní zákon neumožňuje podmíněný odklad trestu odnětí svobody vyššího než 2 roky (§ 58 odst. 1 trestního zákona, respektive 3 roky podle § 60a odst. 1 trestního zákona). Rozhodování soudu proto bylo omezeno pouze na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Zde musel přihlídnout k charakteru trestné činnosti a podílu obžalovaného na této, jeho roli a stejně tak akcentoval zejména výši způsobené škody, která je limitní pro tuto kvalifikovanou skutkovou podstatu.

Pro výkon trestu pak byl zařazen za užití ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, když jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice, když trest odnětí svobody je mu ukládán pro úmyslný trestný čin ve výměře převyšující tři roky. Soud neshledal podmínky pro užití moderačního oprávnění, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, zejména s přihlédnutím k závažnosti trestného činu, která je velmi vysoká, a postoj obžalovaného k trestné činnosti, kdy soud neakceptoval jeho údaje za zcela pravdivé.

Tento trest, dle názoru soudu, splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence, kdy je nutno jej považovat ještě za trest zejména výchovný a nikoli ryze represivní, když by bylo možné uložit i tresty přísnější, zejména v kombinaci s případným peněžitým trestem, když trestné činnosti se dopouštěl právě v úmyslu nelegálně získat finanční prostředky (§ 39 odst. 7 trestního zákoníku), ale soud dospěl k závěru, že ještě lze uložit tyto tresty s výrazně výchovným cílem a peněžitý trest neukládat, v případě tohoto obžalovaného s ohledem na jeho menší roli v dané trestné činnosti.

M. P.

V případě obžalovaného M.P. vzal v úvahu skutečnost, že tento obžalovaný je ženatý, otec tří dětí, má středoškolské vzdělání. V současné době je zaměstnán jako prokurista společnosti s čistým příjmem cca. 7.200,- Kč, dle vlastního vyjádření nemajetný. V místě bydliště, dle zprávy Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí byl projednáván v komisi pro projednávání přestupků v jednom případě pro přestupek na úseku dopravy (č. l. 1143). V minulosti byl 1x soudně trestán, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 36 T 7/2001 ze dne 15.6.2001 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona k trestu odnětí svobody v délce 6,5 roku a k trestu zákazu činnosti v délce 7 roku. Z výkonu vazby je hodnocen pozitivně (č. l. 1288).

Soud proto u tohoto obžalovaného hodnotil jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. a), b), n) trestního zákoníku tu skutečnost, že trestný čin byl spáchán s rozmyslem a ze ziskuchtivosti, a již byl pro trestný čin odsouzen, když této trestné činnosti se dopustil v době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody pro prakticky obdobnou trestnou činnost. Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, kdy musel zohlednit charakter spáchaného trestného činu a skutečnost, že znovu spáchal zvlášť závažný zločin, ač již byl pro takový potrestán, když právě závažnost tohoto zločinu je vzhledem k uvedené recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká a stejně tak i nepříznivé prognóze resocializace vyplývající z jeho způsobu reakce, mu pak uložil trest odnětí svobody za užití § 59 odst. 2 trestního zákoníku při polovině zvýšené trestní sazby podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku. Při výměře tohoto trestu soud tak zejména akcentoval dosavadní kriminální minulost obžalovaného, rozsah jeho trestné činnosti a její vysokou společenskou škodlivost, ovšem stejně tak i limitní následek jednání.

Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za zvlášť závažný zločin ve výměře převyšující osm let, jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. d/ trestního zákoníku) a soud je do tohoto typu věznice zařadil, když neshledal podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku. V daném případě soud nemá za splněnou žádnou z těchto podmínek, když předpokladem nápravy (resocializace) pachatele je akceptace nesprávnosti jednání, což v daném konkrétním případě zjevně s ohledem na postoj obžalovaného dovodit nelze a jeho trestnou činnost lze při její sofistikovanosti hodnotit jako vysoce závažnou.

Vzhledem ke skutečnosti, že tuto trestnou činnost páchal za účelem nelegálního získání finančních prostředků (§ 39 odst. 7 trestního zákoníku), mu soud uložil i peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy zde hodnotil zejména vysokou společenskou škodlivost jeho jednání a to faktické narušení zájmu na finanční stabilitě států útokem na příjmy státu z daní, a ve výši denní sazby 2.000,- Kč, která byla stanovena zejména s přihlédnutím k zisku z trestné činnosti, když opět není známa úplná objektivní majetková situace tohoto obžalovaného, který se prezentuje jako nemajetný. Pro případ neuhrazení pak byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

I tyto tresty, tak jak byly uloženy ve vzájemné kombinaci, dle názoru soudu splňují podmínky účelu trestu, generální i individuální prevence, když i v případě tohoto obžalovaného by bylo možné uložit i tresty přísnější.

D) Zprošťující výrok

Ad II

Obžalobou Krajského státního zastupitelství bylo obžalovaným M.Č. a M.P. kladeno za vinu, že dne 6.11.2006 v Ostravě, u Krajského soudu v Ostravě obžalovaný M. Č. v rámci podání Návrhu na zápis změny zapsaných údajů do obchodního rejstříku, týkajících se obchodní společnosti XXXXX podal jako přílohu k tomuto návrhu padělek Výpisu z rejstříku trestů (§ 15, odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů) s nepravdivým úředním záznamem o tom, že obžalovaný M. Č. nemá záznam v rejstříku trestů, vytvořeným padělkem razítka Rejstříku trestů ČR, přičemž tuto listinu obžalovanému M.Č. opatřil obžalovaný M. P. tak, že poskytl nevyplněnou předlohu Žádosti o výpis z rejstříku trestů opatřenou padělanými razítky Rejstříků trestů, čímž měli spáchat trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 trestního zákona (platného a účinného do 31.12.2009) ve formě spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona (platného a účinného do 31.12.2009).

Obžalovaný Č. nebyl vyslechnut s ohledem na jeho procesní postavení (vedeno od počátku řízení proti uprchlému).

Obžalovaný M. P. v hlavním líčení dne 8.6.2010 trestnou činnost popřel, jak bylo uvedeno již výše.

Jejich trestná činnost měla být prokázána zejména listinnými důkazy, které jsou ve vztahu k obžalovanému P. popsány již výše (jedná se zejména o důkazy zajištěné při domovní prohlídce a RT na jméno K. použitý při zápisu do obchodního rejstříku v případě společnosti XXXXX). Listinnými důkazy ve vztahu k obžalovanému Č. jsou pak zejména padělek žádosti o výpis z rejstříku trestů (č. l. 791), kdy tento je s datem 13.9.2006. Skutečnost, že se jedná o padělek vyplývá, jak bylo uvedeno již výše, ze zprávy Rejstříku trestů (č. l. 391-393) vzhledem k použitým razítkům, kdy ovšem je uvedeno, že obsahově je správný, tedy, že v případě řádné žádosti by obsahovala stejný údaj, že nemá záznam v rejstříku trestů, což lze dovodit i ze záznamů v rejstříku trestů (na obžalovaného v dané době se hledělo jakoby nebyl odsouzen).

Na základě výše uvedených důkazů dospěl soud k závěru, že je nepochybné, že v rámci podání v souvislosti se změnami ve společnosti XXXXX, byl předložen i výpis z rejstříku trestů obžalovaného Č., který je zjevný padělek (s ohledem na užitá razítka), obsahově však osvědčuje reálný stav. Tedy v dané době by při normálním postupu tento obžalovaný získal výpis z rejstříku trestů, který by osvědčoval totožnou skutečnost. Je evidentní, že vnímaná nutnost použít padělek mohla souviset mimo případné rychlosti získání, zejména s obavou o obsah výpisu za situace, kdy byla známa kriminální minulost tohoto obžalovaného. Při absenci údajů obžalovaného Č. o okolnostech získání tohoto výpisu, při zohlednění všech důkazů, zůstávají skutkové pochybnosti o jeho vědomí či srozumění s fiktivností dokladu (výpisu z rejstříku trestů), když nelze vyloučit, že mohl být přesvědčen, že drží oficiální

dokument, a za toho stavu soud musel rozhodnout za užití procesní zásady „in dubio pro reo“ ve prospěch tohoto obžalovaného a obžaloby jej zprostil, když nelze vyloučit, že nemusel být o nepravosti předkládaných listin informován a jeho jednání pak nemusí naplňovat subjektivní stránku trestného činu a není tak trestným.

Poněkud odlišná situace je ve vztahu k obžalovanému P., když ze žádného z provedených důkazů nelze objektivně dovodit jeho podíl na tomto jednání, přestože je vysoká pravděpodobnost s ohledem na jeho celkovou ingerenci do skutkového děje, že se i na tomto podílel. Podanou obžalobou státní zástupce pozměnil skutek, pro který bylo sděleno obžalovanému obvinění (zahájeno trestní řízení) v tom smyslu, že obžalovaný P. poskytl nevyplněný formulář žádosti (předlohu) s padělanými razítky Č. Pomine-li soud otázku totožnosti skutku, je nutno uzavřít, že doklady, které byly u tohoto obžalovaného zajištěny přímo nekorespondují s předmětnou žádostí o výpis z rejstříku trestů obžalovaného Č. a nelze tak mít za prokázanou naznačenou úvahu o poskytnutí podkladů. Proto i v tomto případě musel soud obžalovaného obžaloby zprostit, nyní za situace, kdy nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný, když jinak lze konstatovat, že skutek se stal a má znaky trestného činu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést zda odvolání podává byť i z části ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 14. února 2011

Mgr. Aleš Novotný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Oherová